

[Stein.]

stort set har virket til Gavn baade for Samfundet og for Pressen. Det lader sig overhovedet ikke bestride, at den gældende Presselov trods de mange Aar, den har bag sig, vedblivende i det hele og store har virket og virker tilfredsstillende, at de Principper, der har været nedlagt i denne Lov, har vist sig at være overordentlig gavnlige for den almindelige Udvikling, har vist sig sjældent holdbare. Paa den anden Side, selv om man ikke erkender, at der i og for sig er nogen Nødvendighed for at vedtage en ny Presselov, saa vil man ikke fra Pressens Side og heller ikke fra anden Side kunne indvende noget afgørende imod, at man tager Hensyn til den mellemliggende Udvikling i den Forstand, at man søger at føre denne Lovgivning à jour.

Ved det foreliggende Lovforslag sætter man, som det allerede er sagt gentagne Gange under denne Debat, ind paa at modvirke eller ramme Straamandsuvæsenet og at understrege den virkelige Redaktørs Stilling og Ansvar. Dette er der ikke nogen Anledning til at gaa imod. Den ærede sidste Taler udviklede, hvorledes dette Straamandsuvæsen havde virket i en tidligere Periode, og det er rigtigt. Ikke desto mindre vil man i Dag inden for dansk Presse ikke gøre noget for at opretholde et saadant System. Naturligvis, ingen kender Udviklingen, og ingen ved, hvorledes Forholdene vil udvikle sig i en senere Periode, men der er ikke andet at sige dertil, end at saa maa man haabe og vente, at man til den Tid alligevel vil vide at klare sig og at skabe Vej for den Ytringsfrihed, som vil være paakrævet.

Den højtærede Justitsminister har altsaa gennem det foreliggende Lovforslag sat ind paa disse Punkter, men har i øvrigt gennem Udformningen, saaledes som Lovforslaget nu foreligger, tilstræbt i vidt Omfang at bevare Principperne fra Loven af 1851. Han har derigennem erkendt, at der i dette Tilfælde, for Pressens Vedkommende, maa tages særlige Hensyn, at man, hvis man vil tjene de Samfundshensyn, som her gør sig gældende, ikke uden videre kan anvende de almindelige Ansvarsregler, men at der er særdeles god Motivering for at fravige dem paa den Maade, som det finder Udtryk i Loven af 1851 og atter her ved det Lovforslag, vi staar over for.

Noget nyt er de Bestemmelser, som finder Udtryk i Lovforslagets §§ 9 og 10 om Berigtigelse og Berigtigelsesnævn. I den gamle Presselov af 1851 har man jo Be-

stemmelsen om, at enhver, der i et periodisk Skrift anser sig personligt angrebet eller ønsker at berigtige ham vedkommende Meddelelser, kan fordre uden Betaling at faa en Bekendtgørelse, som det hedder, om Sagsanlæg i Anledning af Angrebet saavel som om Sagens Udfald optaget eller en Henvisning til en Berigtigelse i et andet Skrift. Denne Bestemmelse bibeholdes i det nuværende Forslag, men samtidig indføres der en ny, udvidet Pligt til Optagelse af Berigtigelser.

Det er rigtigt, som det siges i Bemærkningerne til Lovforslaget, og som den højtærede Justitsminister sagde det før, at disse Bestemmelser har mødt visse, ret stærke Betænkeligheder inden for Pressen, fordi man frygtede for, at man i Kraft af disse Bestemmelser skulde komme ud for Misbrug fra kværulets Side eller noget i den Retning. Enhver, der har med Presse at gøre, har jo Erfaringer i saa Henseende, og man har altsaa frygtet noget i den Retning. Saaledes som Bestemmelserne nu er udformet — med den Begrænsning, der gives dem, og hvorved det udtrykkeligt siges, at det drejer sig om Berigtigelse af Meddelelser, som et Skrift har indeholdt med Hensyn til Oplysninger af faktisk Karakter —, skal en Berigtigelse kunne kræves, naar de paagældende Meddelelser er egnede til at paaføre en ikke uvæsentlig Skade i økonomisk Henseende eller i Offentlighedens Omdømme. Om selve Berigtigelsen siges det, at den maa indskrænke sig til Gengivelse af faktiske Forhold, intet retsstridigt indeholde og ikke give Trediemand nogen Ret til at kræve en Berigtigelse optaget i Skriftet. Jeg tror ikke, at Bestemmelsen i den Form, den har her, vil kunne virke generende for Pressen. Jeg tror paa den anden Side heller ikke, den vil faa nogen overvættets stor Betydning; thi allerede nu gives der daglig i dansk Presse Berigtigelser af en langt vidererækkende Karakter end dem, der er Tale om her, og dette, at man nu tilpligtes at optage Bestemmelser af denne Art, med den Virkning, at hvis Redaktøren ikke vil optage dem, altsaa ikke finder Kravet begrundet, kan Sagen henvises til et Berigtigelsesnævn, som eventuelt kan paalægge ham det, vil muligvis psykologisk kunne virke gavnligt over for Offentligheden, hvor man ikke sjældent møder den Opfattelse, at over for et Blad har man ingen Ret. Muligvis kan det ogsaa i en og anden Situation være et Værn for Bladet selv, ganske vist ikke et Værn, som vi i og for sig har ønsket at faa,